

Lykken og Viisdommen

Frederik Schaldemose (1783-1853)

Efter Friedrich Schillers

Das Glück und die Weisheit (Anthologie auf das Jahr 1782)

Uenig med en Yndling, gram i Hu,
Gik Lykken Viisdommen at finde.
»Dig vil jeg give mine Skatte nu;
Vær Du min Søster, min Veninde!«

»Med mine allerbedste Gaver har
Jeg overøst ham fra hans spæde Alder;
Men aldrig dog med dem tilfreds han var;
Ja, gnidsk og karrig han endog mig kalder.«

Kom, Søster! og jeg slutter Pagt med Dig,
Du plager Dig med Ploven træt og mødig;
I Dit Skjød gyder jeg min Skat; for mig
Og Dig den vist vil være overflødig.«

Sophia leer saa smaat ved disse Ord,
Og siger venligt, mens hun tørrer Panden:
»Der gaaer Din Ven, som pøndsers paa et Mord,
Jeg trænger ei til Dig; forson Du Manden!«